

R-magazin није исто што и Р-магазин

Александар ЂИКИЋ
мај 18, 2015

„Нас Русе са Словенима не треба ништа да разједињује. Постоје две Србије: Србија горњих слојева – ватрена и неискусна, која још није живела и стварала, али већ са партијама и са интригама које понекад достижу такве размере каквих нема ни код већ политички развијених и већих нација.

Упоредо са том Србијом постоји и – Србија народна, која баш Русе сматра својим спасиоцима и браћом, а руског цара својим сунцем, она Србија која воли Русе и која им верује.

И на крају ћу рећи: неће много времена проћи и јавиће се спасоносна реакција, јер су већина Срба ватрени патриоти. Они ће се сетити Руса који су дали живот за њихову земљу. (...)

Велики руски дух ће оставити своје трагове у њиховим душама, а из руске крви која је проливена у Србији израшће и српска слава.

И Срби ће се уверити да је руска помоћ била несебична и да Руси, гинући за Србију, нису имали намеру да је освајају.“

Ф.М. Достојевски

Да сам на некој друштвеној мрежи, било би довољно само да поставим ове мисли највећег светског писца свих времена на свој профил (наравно, ако мрежа није заузета), и да не пишем ништа више о овој теми. Но, није згорега осветлити једним малим зраком наше тренутне односе, што би се рекло једним примером из живота.

Још увек се није стишало усхићење Срба који су гледали величанствену параду поноса поводом 70. годишњице победе над највећим злом у историји човечанства. **Начин ступања на параду, команданта намоћније оружане силе, Сергеја Шојгуа је сваког православног Србина оставио без даха[1].**

Данима се широм Србије препричава овај догађај, а радост што је Русија успела да се издигне из блата 90-их је једноставно неподељена.

Хиперболисању склони Срби повезују ова два величанствена достигнућа Русије и са судбином, жртвом и заслугом српског народа. Први, од пре 74 лета је кашњење реализације плана „Барбароса“ због немирних Срба на Балкану, и други; од пре 20 лета када се западна ратна и пропагандна машинерија недопустиво дуго бавила Србима и Србијом (а Косовом и Метохијом нарочито), уместо посрнулом Русијом, што је Русији омогућило да дође до даха. Можда јесте хиперболисање, али са ове историјске дистанце гледано, врло је могуће да постоји нека „тајна веза“.

Подршка и љубав коју Русија ужива у оној Србији коју Достојевски назива „Србијом народном“, је неупитна и запад то одлично зна и управо ту Србију кињи и сатире већ деценијама.

Међутим подршка у оној другој, мањинској Србији, по Достојевском „Србији горњих слојева“, је врло „шућмураста“ и стога баш ту Србију запад здушно подржава, и стога је непрекидно држи на власти већ деценијама, и подржаваће је све дотле док прва буквално не изумре (а у Србији процес депопулације већ поприма забрињавајуће размере).

Није никаква тајна да запад апсолутно контролише медијски простор у Србији. И не само медијски, што је најгоре он контролише све виталне сфере интелектуалне делатности, а пре свега школство и издаваштво. Мени као „ћириличном екологу“ је потпуно јасно о чему се ради у неком упливу запада у медијску или интелектуалну сферу, када видим да се нека књига, новина или телевизија издаје хрватском латиницом. То онеписмењавање српског народа је једно од главних оружја нашег расрбљавања.

Није никаква тајна, да су сви медији (осим часних изузетака какви су поједини локални медији и интернет портали) про-западни, почев од оних изразито прозападних па до оних „к’о бајаги“ националних који су можда и опаснији, јер темељитије разарају српску културу и духовност, преко турбо-фолк културе и сличних „шарених лажа“.

Такође није никаква тајна да је у медијској сфери у Србији Русија поражена до ногу. Колико год је на глобалном плану, пре свега пројектом **Russia Today**, просто торпедовала ЦНН и друге сличне фабрике лажи, толико је у Србији заказала. Заказала у земљи у којој се влада преко медија, у земљи у којој још мало фали па да се и друштвени систем промени преко медија. А опет у земљи у којој живи народ који јој је безрезервно наклоњен. Мало мирише на апсурд, зар не?

Гомила западних медијских кућа, под директним утицајем својих влада и њихових дипломатских представника у Београду формира јавно мњење у Србији.

Умногome је то јавно мњење и формирала по својој мери, осим за сада у погледу две теме: **Цркве и Русије.** Цркву су већ начели, а Русија након најављених „реформи државног система“ оличеног у промени Устава Србије, неће ни бити више интересантна, јер ће Србија потпуно и безусловно бити у канцама запада, и скројена по мери баш тог запада.

У последње време пројектом „Спутњик“, Русија је на мала врата ушла у медијски простор Србије (додуше на врло мала врата, капиџик, рекло би се). Пошто годинама са пријатељима разговарам о овој теми, сви су они имали неки поуздани извор из кога су сазнавали да Русија ето само што није, ушла у медијски простор. Нешто слично као „Ђекна“. Понадао сам се да је „Спутњик“ тај пионир. Кад је могао да освоји космос, може вала и Србију, помислих.

А онда, колико јуче прочитах вест да Росијска Газета започиње у Србији издавање „Р Магазина“, магазина који има за циљ да у оквиру пројекта „Russia Beyond the Headlines“, приближи Русију српском читаоцу из „Србије народне“. Док чекам да ми се отвори веб- страница, понављам у себи: „Није ваљда, није ваљда ниј... ЈЕСТЕ!“ „Р Магазин“ није у ствари “Р Магазин”, већ “R Magazin”!?

Росијска Газета се обраћа Србима хрватским писмом!?! Да се разумемо, ми Срби знамо да читамо хрватску латиницу, али исто тако знамо и да нам је силом наметнута 1915. хрватским бајонетима, 1954. Брозовим Новосадским „договором“, па коначно и НАТО бомбама, што правим што медијским и издавачким. Наравно да знамо да то није наше писмо, коначно и у Уставу који желе да нам промене у члану 10 пише које је наше писмо. Како то Руси не знају, то је нејасно.

Неко ће рећи да је то случајно, да је несмотрено и слично. На страну то што Србија нема времена за несмотрености у овом тренутку, али да ли је случајно.

Српско удружење „Ћирилица-Београд“ (као и друга слична удружења) редовно обавештава јавност и државне органе проблему прогона ћирилице, односно латинизације Србије (какогод ко то схватио). Оно је упозорило и руску амбасаду у Београду, као и власти у Русији на ружну појаву да руске фирме чим дођу у Србију, забораве ћирилицу. Оно што могу да поштују у Бугарској на пример, у Србији не могу.

Московска банка, СБЕР банка, Лукоил, а нарочито ГАЗПРОМ (који је купио ћирилични НИС), предњаче у гажењу нашег уставног права. Један некадашњи службеник руске амбасаде у Београду је упозорио руске фирме на ову непријатну појаву, и добио је одговор да је то одлука менаџмента тих компанија, заснована на процени да то може да увећа профит (sic!).

Као да је много важно да ли дизел кошта евро и по ћирилицом или латиницом. (А у Бугарској то није важно).

Да су руске фирме у Србији велики финансијери медија који нису наклоњени Русији, а поготову не њеном приближавању Србији, то није тајна. Зашто је то тако, то ја не знам, барем не више од београдских трачара, али је тако[2].

Када су фирме у питању, па још и некако, али је врашки тешко разумети зашто Руски дом у Београду у сарадњи са Блицом, штампа класике руске књижевности латиницом?!?[3] Које је то у интересу: Руској књижевности? Српској деци и другим читаоцима? Србији? Русији? Не, не, не и не.

Тако лош однос према српској култури, информисању, писмености, није могао много да поправи ни осведочени српски пријатељ, њ.е. Сергеј Лавров, министар иностраних послова Руске Федерације, који је присуствовао презентацији R -magazina. Не може он, човек, за дан да исправи што неки из Русије годинама криве.

И коначно да парафразирамо бившег амбасадора Руске Федерације у Београду Александра В. Конузина: Има ли Руса у руским фирмама?

Има ли Руса у Србији?

А да ли нам латинизација долази са мрског нам запада, или драге нам Русије, свеједно је. Само што ово друго више боли.

[1] https://www.youtube.com/watch?v=_F-r7q3vMtA

[2] <http://srbin.info/2015/05/16/da-li-rusija-gubi-medijski-rat-u-srbiji-i-to-svojom-krivicom/>

[3] <http://www.blic.rs/Kultura/Vesti/543993/Tri-meseca-ruske-knjizevности-uz-Blic>